

E. M. POWELL

Královna spravedlnost

DETEKTIVNÍ ROMÁN
ZE STŘEDOVĚKÉ ANGLIE

**Králova
spravedlnost**

Text copyright © 2018 by E.M. Powell

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavel Kaas, 2023

Cover © Ghost Design, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3316-3 (pdf)

E. M. POWELL

Králova spravedlnost

DETEKTIVNÍ ROMÁN
ZE STŘEDOVĚKÉ ANGLIE

PŘELOŽIL PAVEL KAAS

VENDETA

Stephanii, sestře, nad kterou není.

Kapitola první

Město York, 12. června 1176

Jáma, nebo trest? Hugo Stanton nedokázal odhadnout, co lidi v těch rozpálených a přecpaných ulicích vzrušuje víc.

Tři muži obvinění z brutální vraždy, nikdo z nich se však nepřiznal. Nevinen, tvrdili jeden jako druhý putovním soudcům krále Jindřicha, předsedajícím v síni městské pevnosti.

Na tvrzení obviněných však zase tolik nezáleželo. Dnes je pod bezmračnou oblohou počínajícího léta měla rozsoudit voda. Postupně budou spuštěni do zaplavené jámy, jak vyprávělo pár lidí, kteří už byli v minulosti svědky tohoto Božího soudu. Pokud se potopí, vypovídá to o nevině. Plovoucí bude vytažen nahoru a oběšen na šibenici.

Snad každý obyvatel Yorku chtěl být svědkem úžasné moci královského práva na vlastní oči. Davy ucпaly všechny přístupové cesty k obrovské katedrále, vedle níž byla vykopána jáma. Lidé se tlačili, překřikovali se a zástupy se rozrůstaly o stovky dvořanů, kteří dorazili s početným královským dvorem.

„Z cesty!“ rozkřikl se Nesbitt, potáčeje se po Stantonově boku. Tito dva soudní poslové si byli rovni v mnohém, zejména pak v náklonnosti k pivu. „Uvolněte cestu královým mužům!“

Stantonovi se sevřelo hrdlo, když si uvědomil, jak Nesbittovy strohé rozkazy fungují. Stačilo jen zmínit krále Jindřicha. Lidé se

šourali stranou po dláždění zaneřádném odpadem, aby co nejrychleji udělali místo.

Královi muži.

Skrovné označení pro obrovskou družinu vedenou soudci, která sem dorazila před dvěma týdny a v níž Stanton představoval jen malé kolečko mohutné mašinerie. Král Jindřich je sem vyslal, aby zajistil dodržování svých zákonů. Ty, kteří se je odvážili porušit, čekal trest, a to velmi tvrdý trest. O to už se královi soudci dokázali postarat.

„Královi muži!“ vykřikl znovu Nesbitt.

Ačkoli měl Stanton úlohu pouhého posla, pořád byl jedním z nich. V hloubi duše se za to teď styděl. Jak procházel davem, viděl ve sklopených očích a zpocených tvářích ponížení, úctu a strach a v duchu ty prostáčky proklínal.

Nesbitt ho důrazně plácl po zádech, až se Stanton zapotácel. „Tak jdeme, mladíku, nebo nestihneme Boží soud.“

„Dej mi pokoj.“ Stanton se snažil udržet rovnováhu, jak jen mu to nohy vratké po množství vypitého piva dovolily. „Ti obvinění nikam neutečou.“

„Samozřejmě že ne. Ale my to snad chceme vidět celé, ne?“

„Mně je jedno, co dneska uvidím. Stačí mi, že nemusím sedět u soudu a dívat se na soudce,“ ušklíbl se Stanton. „Ani je poslouchat. Na mě bylo těch řečí až moc.“

A jakých řečí. Z projednávaných pozemkových pří mu často hučelo v hlavě, když tříčlenný soud v dusné síni městské pevnosti jako nezastavitelný stroj neúnavně postupoval případ za případem.

A pak přišel na řadu muž – truchlící manžel a otec – dovolávající se spravedlnosti po zavraždění svých nejbližších. V tomto případě, jak se Stanton dozvěděl, byla ze zákona nutná přísězná porota – dvanáct mužů odhodlaných před Bohem odpřisáhnout, že ti, kdo jsou z příslušného zločinu podezřelí, by toho byli schopni. Nikdo neviděl, jak se ty hrozné činy odehrály, ale porotci dokázali vylíčit, co bylo zjištěno.

Stanton se snažil v tu chvíli neposlouchat, ale nešlo to.

Mladá dívka. Její matka. Rozervané oblečení. Nože. Hrdla. Uloupená stříbrná kruhová brož. Muž plakal, když vyprávěl, jak spatřil tu nejhorší z hrůz, jakou naštěstí na vlastní oči spatří málokdo.

Stanton bohužel patřil mezi ty, kteří takovéto zkušenosti ušetření nezůstali. Uplynuly pouhé tři měsíce od chvíle, kdy viděl ženu, kterou miloval, ležet zabitou – zmasakrovanou kvůli králi, Bůh ho zatrat! Stantonovy slzy už možná oschly, ale ta ztráta ho stále bolela a spalovala jej zevnitř jako neuhasitelný, zuřivý oheň.

U soudu v Yorku soudci nevěnovali pozornost tvrzení obžalovaných, že jsou nevinní. Prohlásili zkrátka, že královu právu bude učiněno zadost. Nezbytný konečný důkaz viny či nevinu přinese zkouška vodou. Důkaz Božím soudem. *Ordál*.

A ta chvíle právě nadešla.

Nesbitt se sípavě uchechtl. „U soudu se hodně mluví, Stantoně. Víc než kde jinde, pokud já vím.“ Pak se vrhl do tlačence těl a opět se mocně rozkřikl: „Muži krále Jindřicha! Uvolněte cestu!“

„Uvolněte cestu!“ přidal se Stanton, ale raději by si vyřízl pivem ztěžklý jazyk, než aby vyslovil královo jméno.

„Nějaké květiny, pane?“

Stanton se ohlédl za mladým ženským hlasem.

„Květiny?“ zopakovala a nabídla mu několik tenkých svazečků.

Její vyzývavý, upřený pohled mu prozradil, že nenabízí jen vadnoucí květiny. Vyzkoušel už mnoho městských děvek, ale tuto tu ještě neviděl. Zavrtěl hlavou a vratkým krokem se znovu vydal na cestu. „Teď ne.“

„Netrvalo by to dlouho,“ sebejistě k němu přistoupila a nespouštěla z něj zrak, „aby dobrý mladý služebník krále, jako jsi ty, odkoupil, co nabízím.“

„To si nemyslím.“

„Vážený pane. Prosím.“

Z těch několika slov čišelo zoufalství.

Povadlé květy v její ruce prozrazovaly, že už se tu potuluje řadu hodin bez valného úspěchu navzdory tomu, jaké davy se do města

nahrnuly. Vypadala sice docela čistě, ale ustupující brada jí na půvabu zrovna nepřidávala a vlněné šaty neurčité barvy na ní visely jako na strašáku do zelí. Jediné, čím se mohla pyšnit, byly dlouhé hnědé vlasy spletené do tlustého copu, který jí splýval přes rameno.

Stanton navyklým hmatem rozevřel váček na opasku, a zatímco šátral po minci, dívka na váček zírala s netajenou lačností. „Tu máš.“ Vložil jí minci do nastavené dlaně. Prsty s okousanými nehty se okamžitě sevřely. „A teď zmiz.“

„Děkuji.“ Usmála se, ale byla to jen naučená grimasa. V jejích očích žádné pohnutí nezaznamenal. „Pane.“

Zvon na věži katedrály se burácivě rozezněl prvním slavnostním zazvoněním. Davem se rozlehl řev.

„Stantone!“

Málem ten výkřik pro okolní hluk neslyšel. Rozhlédl se.

Nesbitt na něj kývl přes moře hlav. „Pohni zadkem, člověče!“

K čertu s tou holkou. Už je čas.

Čas na pekelnou podívanou. Čas na jámu.

Kapitola druhá

„Už vylezli?“ Stanton se vtlačil do mezery, kterou si Nesbitt svou neomaleností vydobyl v houstnoucí tlačnici před katedrálou.

„Ještě ne,“ odpověděl Nesbitt. „Dveře jsou zatím zavřené.“

Před nimi stáli čumilové nejméně ve třech, možná ve čtyřech řadách, ale Stanton měl dobrý výhled přes tonzuru podsaditého mnicha.

„No páni.“ Až se zajíkl, když před sebou uviděl jámu pro Boží soud. Stráže ji obstoupily kolem dokola a snažily se udržet dav v rozumné vzdálenosti.

„Zíráš, co?“ Nesbitt se usmál. „Bylo třeba spousty chlapů a hezkých pár hodin, než to vykopali a napustili vodou. A to všechno jen pro tenhle jediný den.“

Stanton zavrtěl hlavou. „Musí být široká alespoň šest metrů.“

„To jo,“ přitakal Nesbitt. „A hluboká bude dobrého tři a půl.“

Zhruba třetinu obrovské jámy zakrývala velká dřevěná plošina. Její čerstvě ohoblovaná prkna svítila do dálky a dosud byla cítit pryskyřicí. Obloha nad jámou byla sice bez jediného mráčku, ale voda se sotva zaleskla, natož aby jiskřila. Ani se nehnula, bahnitá, kalná a temná.

„Tak to bude dlouhá cesta dolů.“

„To jo,“ zopakoval Nesbitt. „Ale pořád lepší dolů než nahoru.“

Klesat do toho kalu a nemoci si jakkoli pomoci. Dolů a stále hlouběji. Voda zaplní ústa, nos, plíce... A to má být úděl nevinného? Stanton se otrásl. „To asi ano.“

Nesbitt natáhl krk. „Dveře jsou otevřené. Vycházejí!“

Ostatní se k jeho výkřiku přidali vlastním pokřikem, voláním a pískáním.

Rozrušený dav se zavlnil. Horká, zpocená těla popostrčila Stanton dopředu, až se žebry přitiskl na hlasitě protestujícího mnicha.

„Uhněte, k čertu s vámi!“ Nesbitt se rozehnal ostrými lokty, nedbaje hlasitých nadávek a klení. „Cpete se, že nenecháte člověka ani nadechnout!“

Stanton se rovněž začal ohánět. Pulz mu zrychlila jak tlačnice, tak očekávání věcí příštích.

V dohledu se objevil arcibiskup z Yorku, který pomalu vystoupil na pódium. Pod špičatou mitrou byl v tváři celý zarudlý, slunce doslova žhnulo a arcibiskupova těžká, bohatě vyšíváná sutana působila jako pěst na oko. Následovali ho tři soudci krále Jindřicha, které Stanton znal od soudu – vysoký a statný Ranulf de Glanville, menší Robert de Vaux a kulaťoučký Robert Pikenot. V šeru soudní síně si Stanton jejich černých talárů sotva všiml. Tady, v záři žhavého slunce, v nich vypadali jako ohromné vrány hledající mršinu.

Lidé mávali, zdvihali ruce a velebili přítomné soudce i krále.

Pak křik výrazně zesílil. Objevili se obvinění.

„Při nejsvětější Panně.“ Stantonovi poklesla čelist. Viděl ty muže už před soudem. Byli vysocí a statní, chlapi drsných tváří, oblečení ne snad špatně, ale prostě. Přesně ten typ, u něhož bylo snadné si představit, že by byl schopen okrást a zavraždit nevinnou hospodyni a její dceru. Ale teď? Kráčeli k pódiu se sklopenými hlavami a jeden z nich dokonce strachy vzlykal. Navíc byli svlečeni téměř donaha. Každého z nich před úplným zostuzením chránila pouze bederní rouška.

„Jo!“ Nesbitt praštil Stantonův rameno. „Vsadil jsem si na to, že všichni tři budou vinni. A připadají mi tak.“

„Nesahej na mě.“ Stanton setřásl jeho dlaň. „Ty kdybys měl blechy, vsadil bys peníze i na to, která doskočí nejdál.“

Nesbitt se znovu sípavě zachechtal, ale zmlknul, jakmile arcibiskup zvedl paže a doširoka je rozpráhl.

I ostatní hlasy utichly a v náhlém tichu po nich zbyla pouhá ozvěna v Stantonových uších. Jen tlumený vzlykot jednoho z vězňů neumlkl.

Soudci sepjali ruce a sklonili hlavy.

„Pane, Bože náš,“ začal arcibiskup s očima obrácenými k nebi. „Ty, který jsi nejspravedlivějším soudcem. Ty, který rozhoduješ, co je spravedlivé, a tvůj správný úsudek přesahuje všechny ostatní. Prosíme tě, abys své svaté požehnání seslal na tuto vodu, aby muž, který do ní bude spuštěn, přijal v tvém svatém jménu, je-li nevinný, a pokud je vinný, aby odvrhla jeho hříšnost.“ Sklopil zrak k temné vodě a rozmáchlým gestem jí požehnal pravou rukou. „*In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti. Amen.*“

„Amen,“ zahřměli ponuře a unisono soudci a společně s nimi i shromážděný dav.

Když se k nim Stanton pokusil přidat, zjistil, že mu vyschlo v ústech.

Arcibiskup ustoupil stranou a de Glanville ukázal na prvního z obviněných. „Svažte ho.“

Po jeho slovech se dav znovu rozburácel naplno a tlak lidí za Stantonovými zády ještě zesílil, když strážce zaměřily k obviněnému muži.

„První jde na řadu.“ Nesbitt nespouštěl zrak z dřevěného pódia nad vodou. „Dneska mi štěstí bude přát, cítím to.“

„Nemyslím, že jsi nějak zvlášť citlivý jedinec, Nesbitt.“ Na Stantonova chraplavá slova nepřišla žádná odezva, protože lidé kolem něj křičeli nebo se hlasitě modlili.

Muž teď ležel na zemi, skrčený do kozelce, ruce zkřížené a zápěstí připoutaná ke kotníkům, levou ruku k pravé noze a naopak. Dalším provazem měl svázané nohy k sobě, zatímco poslední pevná smyčka se mu ovíjela kolem pasu.

De Glanville zvedl ruku, aby si zjednal ticho. To nastalo okamžitě. Řadami přihlížejících zazněl jeho jasný hlas, když oslovil obviněného: „Máš poslední šanci se přiznat a očistit svoji duši. Bůh už pravdu tak jako tak zná.“

Muž mlčel. Slyšet bylo jen, jak lapá po dechu, jehož se mu nepochybně nedostávalo vinou polohy, do níž ho spoutali, a Stanton si byl jistý, že přispívá i strach z toho, co ho čekalo. Z té představy se srdce prudce rozbušilo i Stantonovi. Tomu nešťastníkovi muselo přímo rozbítet hrudník zevnitř.

„Dobrá.“ De Glanville kývl na strážné.

Ti se svázaného vězně bleskově chopili a zdánlivě bez námahy ho odvěkli na okraj plošiny.

De Glanville něco říkal, ale tentokrát se mu pozorného ticha nedostalo. Zatímco strážé konaly svou práci, dav už zase bouřil jako posedlý šílenstvím.

Strážní provlékli obviněnému pod provazem v pase dlouhé lano připevněné k dřevěnému příčnému trámu. Vzápětí ozbrojenci za lano mocně zatáhli. Muž se vznesl do vzduchu. Připomínal v tu chvíli spíš svázaný balík, jak se tak houpal vysoko nad vodní hladinou v bederní roušce promočené náhlým přívalem hrůzy.

Pak se lano uvolnilo. Trochu to šplouchlo a byl tam. Pod vodou.

Dopředu se dralo stále víc lidí v zuřivé snaze zajistit si co nejlepší výhled.

Stanton natáhl krk, aby viděl skrz dav, který se nacpal před něj. Ani ale nemusel. Stačilo poslouchat hulákání těch zvědavějších.

„On plave!“

„Bůh buď pochválen!“

„Vinen!“

Ječící žena před ním uhnula stranou a v tu chvíli to Stanton uviděl. Viděl, jak se zkrivená záda svázaného muže pohupují na vodní hladině a naklánějí se tu na jednu a pak zase na druhou stranu. Stanton netušil, zda je to způsobeno tím, že se muž snaží dýchat, nebo se pokouší potopit.

Další úder do ramene. Zase Nesbitt. Teď přímo nadskakoval radostí.

Stanton nereagoval. Nemohl odtrhnout zrak od příšerného balíku, který se ve vodě stále pohupoval a točil.

De Glanville kývl na strážce. Opět následovalo rychlé a mocné zatahání za lano.

Teď už usvědčený vrah, nikoli obviněný, se prudce vynořil nad hladinu a z jeho obráceného těla i z úst lapajících po dechu stékala kalná bahnitá tekutina. Oči měl vyvalené němou hrůzou, jak ho voda stále ještě dusila. Strážce ho tvrdě spustily na plošinu. Zatímco se kuckal a lapal po dechu, dál se z něj odevšad valila voda.

„Bohem požehnaná voda tě odvrhla.“ De Glanville na něj shlížel ze své impozantní výše. „Jsi vinen zločinem dvojnásobné vraždy, z něhož jsi byl obviněn. Ještě dnes budeš viset.“

Jeho slova uvítal nový výbuch řevu.

„Shoř v pekle!“

„Chvalte Všemohoucího, chvalte ho!“

„Chvála králi Jindřichovi. Bůh ochraňuj našeho svatého krále!“

„Sláva králi! Sláva jeho spravedlnosti!“

„Správně, sláva králi.“ Nesbitt se široce zazubil na Stantona. „Díky spravedlnosti Jeho Milosti nebudu mít hluboko do kapsy.“

„Ty taky půjdeš do pekla, Nesbitt.“ Ale peklo spíš zamrzne, než aby Stanton velebil krále a jeho spravedlnost. Viděl, jak strašlivě a nezvratně dokáže selhat. A přece... zadíval se na čerstvého vdovce, muže, který ztratil manželku a dceru. Jeho ruce byly sepjaty v tiché, uctivé modlitbě. Bezpochyby děkovné.

De Glanville ukázal na druhého, vzlykajícího vězně. „Svažte ho.“

Když se strážní hnuli jako jeden muž, obviněný se rozkřičel: „Ne! Ne! Zapřísahám vás!“

Řev a výkřiky stovek hrdel se slily v jednotlý rachot.

Obviněný se začal zoufale vzpouzet strážným, kteří se ho chopili. Bledými nahými končetinami je mlátil a kopal do rukou. „Pusťte mě!“

Stanton jen zavrtěl hlavou, zatímco odevšad na nebožáka přešly nadávky a posměch. Byl to marný boj. Ten chudák se pokoušel vzepřít se moci samotného krále.

Až pádná rána od jednoho ze strážců muže ochromila natolik, že ho dokázali dostat pod kontrolu.

Stanton si setřel pot z tváře. Tep se mu stále nezklidnil a teď navíc zrychlil, když byl omráčený muž spoután a vyzvednut k Božímu soudu. Stanton nevnímal jednotlivá slova, okolní šilenství na něj doráželo v jedné hlučné vlně za druhou.

Obviněný už visel nad vodou. Pořád křičel. Ječel jako podsvinče. Jeho jekot splýnul s řevem davu v pronikavou ozvěnu, ze které Stantonovi začínalo hučet v hlavě jako v úle.

A pak byl muž najednou dole. V zaplavené jámě. Zmizel.

Lidé se začali tlačit silněji než předtím. Zoufale si přáli vidět další Boží soud vodou.

Stanton se prudce vzepřel náporu davu. Bojoval o každý nádech, ale věděl, že ten muž ve vodě svádí daleko urputnější boj. Chvění lana vypovídalo jasně.

Ale... „Ještě je dole!“ Stanton popadl Nesbitta za rukáv. „Musí být nevinný.“

Jeho výkřik se jako ozvěna nesl dál a dál, halasně opakován hrdly ostatních diváků.

Nesbitt si znechuceně odplivl. „Já vím, čert aby ho vzal.“

Pořád byl dole. Ani známky po vynoření. Stanton si sevřel hlavu v dlaních a z hrdla se mu draly neartikulované výkřiky. I teď Boží soud vynesl ortel. Tentokrát o nevině.

Jen několik obrovských bublin rozvířilo kalnou hladinu. Jinak nic. Po muži ani stopy. Lano se chvělo, jako by tam dole bojovala o svobodu velká, těžká ryba.

Pak veškerý pohyb ustal. Nic. Zatopená jáma znehybněla.

„Vytáhněte ho.“ De Glanvillův rozkaz utlál hluk davu.

Stráže táhly a táhly a nehybné tělo se zvedalo nad hladinu. Kalná voda z něj crčela stejně jako z toho prvního. Zatímco ale první muž začal okamžitě vykašlávat vodu, tento nevydal ani hlásku. Tělo přistálo na promáčené plošině s mlaskavým žuchnutím a s ústy dokořán jako před ponořením. Nyní však byla ústa němá, pohled nevidomých očí upřen kamsi do dálky.

Stantonovi se sevřelo srdce. Ten muž byl mrtvý. Zemřel nevinný člověk.

K řevu těch, kteří stále křičeli a modlili se, se připojil sbor šokovaných vzdechů a hukot dotazů.

Nahoře na plošině si de Glanville vyměnil pohled se svými kolegy soudci, pak se otočil a cosi k oběma zamumlal. Hned nato k nim přistoupila další postava v tmavém taláru.

Stanton poznal Aelreda Barlinga, jednoho z vyšších soudních úředníků.

„Co jim může Barling chtít?“ nechápal Nesbitt.

Stanton pokrčil rameny. Nevěděl a bylo mu to jedno. Ani tento nadutý, puntičkářský úředník nedokáže vrátit život nevinnému muži, který právě zemřel.

Po krátkém rozhovoru se Barling s prkennou úklonou spěšně vzdálil.

Všichni tři soudci na sebe zachmuřeně pokývli.

„Dobří lidé.“ De Glanville se znovu obrátil k davu a ukázal otevřenou dlaní na mrtvého vězně. „Tento muž měl tři dny, aby se připravil na ordál. Vyslechl mši s příslušnou liturgií. Postil se. Takto má člověk čelit zkoušce. Připravený. Klidný. S absolutní důvěrou ve všemohoucího Boha. S neochvějnou vírou.“ De Glanville zavrtěl hlavou. „Ne s nedůvěrou. Ani se strachem. Nedostatek víry tohoto muže zradil. Jeho nevina však byla prokázána. Je-li jinak bez hříchu, Bůh přivítá jeho duši v nebi. Spravedlnosti bylo učiněno zadost.“

Jeho slova sklidila burácivý jásot.

Stanton se nepřidal. Jindřichova spravedlnost. Nic se nezměnilo. Bezúhonní stále umírají. Zatnul zuby, aby nevykřičel svůj hněv, když se opět rozlehlo volání oslavující Jindřichovu velikost.

Náhle ale do toho řevu zazněl jiný výkřik. „Jsem vinen! Vinen!“ To se rozkřičel třetí vězeň, muž mnohem mohutnější než oba předchozí. Jeho obnažené svaly se na slunci bronzově zaleskly.

Hluk davu utichl a lidé kolem Stantonova se náhle zatvářili stejně jako on – oči vytřeštěné, ústa překvapením dokořán.

Nesbitt se na Stantonova opět široce zakřenil. „Taková řeč se mi líbí!“

Stanton do něj štouchl. „Poslouchej.“

„Vinen, ano, jsem vinen!“ Muž slova chrлил o překot, jak zoufale spěchal, aby ze sebe stačil vysypat všechno. „Ano, páni soudci. Ale vyslechněte mě, vyslechněte mě, prosím vás.“

V de Glanvillově tváři se neobjevil sebemenší náznak emocí, stejně tak ani u dalších dvou soudců. „Pokračuj.“

Muž padl na kolena. „Jsem vinen, ale vinen tím, že jsem byl s ním, nic víc.“ Ukázal na živého vězně. „To on je vrah, ano, on! Jak říká voda. Voda se nemýlí. Vy se nemýlíte, páni soudci. Já a ten mrtvý, byli jsme tam oba. Ale žádný zločin jsme nespáchali. Oba jsme nevinní. Přiznávám se, přiznávám, slyšíte? Já. . . nemusím tam. Nemusím do vody.“

S výjimkou několika zalapání po dechu a potlačených výkřiků se kolem rozhostilo ticho. Nikdo nechtěl přijít o jediné slovo.

„Přiznáváš se, že jsi byl u těch vražd?“ otázal se de Glanville.

„Ano, můj pane. Ano. Byl jsem tam, v domě. Když ta žena a dívka. . .“ Muž zavrtěl hlavou. „Ale to je vše.“

„Vše?“

„Ano, můj pane.“

„Rozumím.“

Cosi v de Glanvillově tónu způsobilo, že Stantonovi naskočila na zátylku husí kůže.

Soudce pokračoval: „Teprve před chvílí, než jste byli vyvedeni z katedrály, jste ty a spoluobžalovaní byli v rámci přípravy na zkoušku zbaveni oděvu. Jeden z mých úředníků poté provedl důkladnou prohlídku těchto oděvů. Tohle našel zašité v tvém plášti.“ De Glanville vytáhl ze svého širokého rukávu malý předmět a zvedl ho.

Stanton se prudce nadechl. Teď už věděl, proč se tam objevil Barling.

Obviněný strnul jako omráčený a vdovec zoufale vykřikl.

Davem zavířil hukot zmatených otázek.

Stanton se k nim nepřipojil. Věděl, co de Glanville drží, protože o uloupení toho předmětu slyšel u soudu. Musí to být stříbrná kruhová brož.

„Tohle,“ řekl de Glanville, „jste odcizili při odporné násilné loupeži, při níž přišly o život manželka a dcera tohoto muže.“

Z davu diváků se ozvalo zuřivé vytí, když se vězeň s řevem pokusil vrhnout se na porotu. Strážní mu v tom zabránili na poslední chvíli.

De Glanville se ani nehnul. Stál jako socha, jen zvýšil hlas, aby přehlušil ten mumraj. „Myslel sis, že tě falešné přiznání ušetří vody, a tak unikneš králově spravedlnosti. Ničemu jsi neunikl. Ničemu. Trestem za krádež je ztráta ruky.“ Ukázal na mužovu pravici. „A nohy.“ Ukázal na levou.

Stantonovi se zvedl žaludek, zatímco všudypřítomný řev se změnil v odporný, nechutný jásot. Podíval se na Nesbitta. „Pojďme. Nejvyšší čas na další pivo.“

Nesbitt zavrtěl hlavou a přiložil si prst na ústa.

De Glanville s vězněm zjevně ještě neskončil. „Boží soud potvrdil tvoji vinu. Jsi vinen zločinem loupeže. A...“ podíval se na své kolegy soudce, kteří vzápětí přikývli, „a zločinem vraždy. Úradkem Božím a z rozhodnutí soudu krále Jindřicha budeš ještě dnes viset.“

Vdovec klesl k zemi a velebil Boha, soudce a krále. Jeho výkřiky však byly přehlušeny řevem přihlížejících.

„Nejdřív ale zaplatíš za krádež.“ De Glanville pokynul a na plošinu vstoupil strážný s těžkou sekerou přes rameno.

Stanton věděl, že odsud musí zmizet. „Myslím, že už mi to stačilo.“

„Nemáš žaludek na prolévání krve, chlapečku?“ Nesbittův široký úsměv byl stejně výsměšný jako jeho tón.

„Můj žaludek je v naprostém pořádku. Jen mám chuť na další pivo, toť vše.“ *A o prolévání krve vím víc, než bys tušil.* Začal si razit cestu namačkanými těly.

„Tak se uvidíme později, pane Drsnáku.“ Nesbitt mu posměšně zasalutoval.

Stanton ucítil, jak ho někdo tahá za rukáv. Podíval se dolů.

Hleděl do očí té dívky s hustými hnědými vlasy, kterou dneska už jednou potkal. „Mám nějaké čerstvé květiny, kdyby ses chtěl

podívat, pane.“ Šelmovský pohled dokonale ladil s vyzývavým pousmáním.

Stanton mrkl na Nesbitta. „Určitě si to tu užiješ i beze mě.“ Přinutil se k úsměvu na dívku. „Já si jdu užít po svém.“

Dívka se do něj okamžitě zavěsila a odvedla si ho burácejícím davem.

Kapitola třetí

„Proč ti tvůj přítel říká Drsňáku?“ Dívka musela zvýšit hlas, aby ji bylo slyšet, zatímco se hbitě prodírala řvoucími zástupy. Pevně se přitom držela Stantona.

Popravdě řečeno, byl za její pomoc rád. Nohy měl zdřevěnělé, jako by uběhl bůhvíjakou vzdálenost. Nejspíš to způsobovalo množství vypitého piva spolu s hrůzou Božího soudu. Zezadu se ozvalo příšerné žuchnutí a hned nato pronikavý výskot, který přehlušil všechn okolní ruch.

Těžce polkl, aby si alespoň takto svlažil vyprahlé hrdlo. „Není to můj přítel. Oba sloužíme soudcům stejně jako mnoho dalších lidí, kteří s nimi přicestovali. Nic víc.“

„Ach tak.“ Zabočila do stinné úzké uličky za rohem zavřeného obchodu, tak úzké, že se do ní nejspíš nikdy nedostalo slunce. „Myslela jsem si, že všichni důležití muži jako ty se spolu přátelí.“

Rozkašlal se, když mu do nosu vníkl pach kočičí i lidské moči. Okolní zdi a nízké střechy však poskytovaly vítanou bariéru proti děsivým událostem tam venku. „Já nejsem zase tak důležitý.“ Boty mu začvachtaly ve vlhkém kašovitém blátě.

„Tak to bych neřekla.“ Zatáhla ho do rozpadajících se zetlelých dveří, aby byli ještě lépe chráněni před zvědavými pohledy.

I to mu vyhovovalo, alespoň si o něco mohl opřít hlavu ztěžklou pitím.

„Sloužíš králi. A tak pohledný muž jako ty přece musí být důležitý.“ Natáhla paži a hrábla mu do vlasů. „Takové zlaté vlasy. Krásně

modré oči. Když jsem tě uviděla, napadlo mě, že musíš být nějaký kralevic nebo statečný válečník.“

Lichotky děvek. Jak dobře je znal; a přesto mu její smělost vyloudila na tváři úsměv. „Můžeš mi říkat princ Drsnák. Ale žádný válečník ani bojovník nejsem.“

„Ne?“

„Ne. A ženy, které znám, mi obvykle říkají Hugo.“

„Znáš mnoho žen?“ Druhou rukou mu sjela pod opasek.

„Rozhodně víc než válečníků.“ Vklouzl rukou pod její hrubé sukně a nahmátl teplé, poddajné tělo. „Což mi vyhovuje.“

„To jsem ráda.“ S nacvičenou lehkostí mu rozvázala šněrování u kalhot. „Hugo.“

„A jak mám já říkat tobě?“

Sevřela ho zkušenými prsty. „Daisy.“

Při jejím doteku zatajil dech. „Daisy?“

„Jako ta květina, sedmikráska.“

„No jistě.“ Znovu zalapal po dechu. Při všech svatých, ta dívka věděla, co má dělat. „Jsi přece prodavačka květin.“ Sklonil ústa k jejím a ona pootevřela rty. Zavřel oči a snažil se odevzdat jejím dotekům. Nebyla to Stantonova láska, nebyla to vůbec žádná láska. Jeho láska, Rosamund, byla mrtvá. Ale tato dívka, obyčejná děvka, která si říkala Daisy, tu byla – a živá. Kůži měla bez poskvrnky, neporušenou a hebkou. A nikde žádné meče, sekery, žádné výkřiky a krveprolití, žádná šibenice.

Náhle strnula a odtáhla se od něj.

Otevřel oči. „Co je?“

„Hugo.“ Daisy ukázala třesoucím se prstem do uličky. „Tam. Zloděj.“

Zvolna se k nim loudal otrhaný muž s kyjem v ruce. Jeho svalnatá postava zabírala celou šířku zatuchle páchnoucí uličky. „Dobrý den vám přeji,“ řekl a odhalil vylámané zuby pod širokým, jakoby rozpláclym nosem.

„Mor aby to...“ Stanton si šmátravě zavázal kalhoty a popadl Daisy za paži. „Mizíme, rychle!“ Stihli však urazit nanejvýš pět

kroků, když východ na druhé straně uličky zatarasil další ozbrojený muž.

„Jsme v pasti,“ zašeptala úzkostně Daisy.

Stanton ustoupil zpátky ke dveřím a vtláčil Daisy za sebe. Tlučeně přitom klel jako pohan.

To už k nim dorazil první z mužů. „Jste snad hluchý, vy nóbl hrdličky?“ Usmál se a znovu vycenil polámané zuby. „Povídám, dobrý den.“

„I vám dobrý den,“ odpověděl Stanton pokud možno sebejistě. Snažil se udržet rovnováhu a nepotácet se na vratkých nohou.

„I vám,“ přidal se druhý muž a přehnaně se uklonil, „vážený pane.“

„Je to ale především smutný den,“ řekl Stanton. „Po Božím soudu... kde lupič platí cenu za svůj zločin. Cenu nejvyšší...“

Zadoufal, že připomenutí blízkosti soudu pomůže. Ale nepomohlo.

„Smutný?“ Muž ukázal kyjem na Stantonův opasek. „Já bych řekl, že šťastný.“ Zdvihl kyj na úroveň Stantonova obličejce. „Máme kliku, že se všichni starají o to, co se děje u jámy, protože ty nám mezitím odevzdáš svůj naditý měšec.“

Stanton sotva znatelně přikývl. Ještě kousíček a dotkl by se nosem sukovatého dřeva. „Odevzdám ho dobrovolně.“ Zašátral po tkaničce měšce a cítil přitom, jak se za ním choulí Daisy, která ze sebe nevypravila ani hlásku. Modlil se, aby měla dost rozumu a zůstala při tom. Když odevzdá měšec, Daisy logicky nedostane zapláceno, ale teď není nejvhodnější čas na protesty. Jde o to zůstat v celku. Vložil lupiči do ruky váček s mincemi. „Tu máte. A hezký den přeji, doufám, že už naposledy.“

Muž si strčil měšec pod záplatovanou halenu. „Bereme si i tu holku.“

Daisy sotva slyšitelně zalapala po dechu.

K čertu s tím. „Ne.“ Stanton zatnul zuby a upřeně se lupiči zahleděl do očí. „Zůstane se mnou.“

„Nech toho, Hugo.“ Pokusila se protlačit kolem něj. „Přestaň.“

Nemohl však jinak. Musel to alespoň zkusit. Nastavil paži a dívku zadržel. Neochránil ženu, kterou miloval; nemohl selhat podruhé. „Můj plný měsíc je váš, příteli, ale tu dívku nechte být.“

Lupič naklonil hlavu na stranu. Pak sklonil kyj.

Stanton ztěžka polkl. „A teď půjdeme každý svou cestou.“ Zdvořile muži pokývl a musel se usilovně soustředit, aby se pod ním nepodlomila kolena.

Mužovu pěst ani neviděl. Zaregistroval jen prudký pohyb a vzápětí ležel na špinavé zemi, zkroucený bolestí v břiše a s vyraženým dechem. Zalpal po vzduchu, a když se mu konečně podařilo sípavě se nadechnout, uviděl, jak lupič natahuje ruku k Daisy.

Ta Stantonova překročila, aniž by se na něj podívala. „Dal sis náčas,“ řekla muži.

Obrovskou dlaní ji pohladil po tváři. „Nikdy nejsem daleko, neboj. A bylo jasné, že s tímhle moulou nebudeš mít žádný potíže.“

Stanton se převalil na bok. Rukama hrabal v lepkavém bahně, kašlal, hrudník se mu namáhavě zvedal a zvolna nabíral dech, ale každý nádech provázela bolest stejně bodavá jako ta slova. Moula. Podařilo se mu opřít se o loket a nadzvednout se.

Lupič se na něj usklíbl a rázně kývl na svého kumpána a dívku. „Jdeme, než se někdo objeví. Rád bych, aby mi zůstaly ruce i nohy.“

„Počkej.“ Daisy si přidřepla a chytila Stantonova za bradu.

Snažil se ji odstrčit, ale stále se mu ještě nevrátily síly.

„Princi Drsnáku, jsi tak milý, že ses mě snažil bránit. Rozkošné, trochu s ním zatřásla, „ale hloupé. Kterýkoli z těchhle dvou by tě přerazil vejpůl. Máš pravdu, když říkáš, že nejsi válečník.“ Prudce ho políbila na ústa. „Tak si tu hezkou tvářičku nech pro holky.“ Vstala. „Radím ti dobře.“

„A pokud jde o zaplacení ceny,“ řekl vůdce bandy, „člověk je vinen, jen když ho chytanou.“ Přenesl váhu na jednu nohu. „A my se chytit nenecháme.“

Stanton se odtáhl. Ne však dost rychle. Muž ho nakopl do stejného místa, kam předtím dostal pěstí. Pak přišel na řadu obličej.

To bylo poslední, co si pamatoval.

Kapitola čtvrtá

Aelred Barling, úředník královské justice, zkontroloval počet případů, které zbývaly k projednání v tento poslední den soudního zasedání v Yorku.

Během nadcházejícího večera a noci budou probíhat dlouhé a usilovné přípravy potřebné k přesunu tak velkého množství úředníků. Zítra se soud přemístí do dalšího hrabství. Velikost soudního dvora z logiky věci znemožňovala, aby to proběhlo rychle. Tyto vizitace, jakési okružní cesty, jež požadovalo Jeho Veličenstvo král, byly velmi náročným podnikem. Soud, ve kterém nyní Barling zasedal, v čele se soudci de Glanvillem, de Vauxem a Pikenotem, obstarával výkon práva v severních hrabstvích od Lancashiru po Northumberland a dále. Dlouhé červnové dny, kdy bude výpravu spalovat prudké slunce, tempo ještě zpomalí. Barling se na nevyhnutelné vedro a nepohodu nijak netěšil.

V hradní pevnosti zatím však všechno probíhalo správně a podle stanoveného řádu, navzdory časně ranní hodině. Soud dnes dle plánu splní stanovené úkoly.

Soudci seděli na vyvýšeném stupínku nad Barlingem hned nalevo od jeho stolku a na širokém stole před sebou měli vyskládané dokumenty a spisy. Četní nižší úředníci seděli shrbení a pečlivě zaznamenávali poznámky na voskové tabulky. Jiní se při plnění svých nezbytných rutinních úkolů pohybovali tiše tam a zpět, spolehlivě jako kolečka dobře promazaného stroje. Veškeré diskuze se tu odbývaly pouze v tlumeném mumlání. Strany, které teprve

čekaly, až přijde jejich případ na řadu, vše sledovaly v němém úžasu, přičemž mnozí svírali své vlastní dokumenty. Jakmile proběhnou jejich slyšení, vystřídají je další.

Projednával se první případ, nekomplikovaný pozemkový spor, v němž držitel půdy tvrdil, že byl neoprávněně připraven o pozemek. Porota dvanácti bezúhonných a svobodných mužů se přiklonila na stranu žalobce.

„Žalobce byl neoprávněně vyvlastněn,“ řekl de Glanville a zahájil zdůvodnění rozsudku.

Známý rytmus obvyklých formulací v tichu soudního dvora přinášel Barlingovi uspokojivý klid. Dovolil si nepatrné přikývnutí, když si otřel ruce do kusu plátna, a teprve pak sáhl po peru. Zpocená ruka neposkytovala spolehlivý úchop. Začal vyřizovat spisy, jedním uchem však stále naslouchal pro případ, že by soudci něco požadovali.

Jakkoli byly požadavky tohoto dvora náročné a často nekonečné, Barling na sebe vzal břímě povinnosti ochotně, ostatně jako vždy ve svých službách králi. Povinnost se však ne vždy rovnala požitku.

V dusném letním vedru, jaké v Yorku panovalo, si už jen stěží vybavil lezavou lednovou zimu v Londýně, kdy poprvé zaslechl zprávy z Northamptonu, sedě v klidu královské spisovny.

Velmi dobře si však vybavoval své tehdejší znepokojení. Nesdílel nadšené vzrušení ze zpráv, které se šířily mezi jeho kolegy, úředníky královského skriptoria. Král Jindřich jednal s barony. Způsob, jak lidu přinést královskou vládu a pořádek, se měl výrazně zlepšit. Soudci z králova nařízení cestovali po říši už asi deset let, od nynějška však mělo existovat šest putovních soudů, přičemž v čele každého z nich stanou tři soudci. Tyto soudy měly rozhodovat majetkové a dědické spory. Rovněž jim bylo přiřknuto řešení závažných zločinů, jako jsou vraždy, loupeže, krádeže a zhářství. Tresty měly být nemilosrdné a účinné. O to už se měli soudci ve jménu svého krále postarat.

Barling bez komentáře naslouchal, jak úředníci dlouze probírají možnou příležitost cestovat se soudním dvorem, možná

dokonce i šanci zařadit se mezi královny putovní soudce. Barlinga tato myšlenka naplňovala naprostou nelibostí. Nechtělo se mu vzdalovat se od stolu a knih, které pro něj představovaly bezpečí a útočiště. Jeho Milost však nařídila, aby ti, kdo jsou odpovědní za výkon spravedlnosti, cestovali. A co král požadoval, to Barling vždy splnil.

Jako vždy, když se Jeho Milost do něčeho pustila, byl i nový soudní systém dechberoucí nejen svou ambiciózností, ale i účinností. Boží soud, který proběhl ani ne před dvěma dny, byl dokonalou demonstrací dosahu královské moci. Na světě by se nenašel nikdo, v kom by ten pohled nevyvolal posvátnou bázeň.

Post soudce však Barlinga nijak nelákal. Pyšnil se pověstí spolehlivého úředníka a poradce, který je ochoten věnovat čas i úsilí detailům. To prokázal například při sobotní zkoušce vodou, když zkontroloval pohozené oblečení obviněného a našel schovanou brož. Verdikty však ochotně přenechával soudcům. Necítil se být hoden převzít na svá bedra tíhu konečného výroku.

Ráno ubíhalo v pravidelném, neměnném tempu, případ za případem.

Barling dokončil psaní a odložil pero. Poté, co každý z vyhotovených dopisů opatřil úhlednou voskovou pečetí, posbíral ty dopisy, které bylo třeba ihned odeslat, a tiše vyklouzl ze svého místa, zatímco další porota předkládala soudu své důkazy. Bylo tam několik dalších úředníků, kteří se zvládnou vypořádat s čímkoli, co by soudci mohli požadovat, a on nebude pryč dlouho. Jeho nynějším úkolem bylo předat dopisy poslům, aby zajistil jejich včasné doručení.

Sotva za ním zapadly dveře, uvědomil si rostoucí dopolední žár. Sestoupil po schodišti pevnosti a zamžoural do ostrého slunečního světla. Poslové se shromáždili na rušném prostorném nádvoří dole, jak měli, a čekali na jeho rozkazy. Koně měli osedlané a uvázané poblíž; byli čistě vyhřebelcovaní, jak rovněž nesmlouvavě požadoval.

„Dobrý den, pane,“ zahlaholili muži sborem.

„Dobré ráno.“ Barling přešel pohledem každého z mužů, pak začal rozdávát dopisy a s nimi úsečné pokyny. „Richmond – do západu

slunce. Ani o chvilku později. Opatství Rievaulx – počkat na odpověď od opata. Lancaster. . . upravte si klobouk, chlape.“ A tak dále, dokud mu nedošly dopisy. Nezbyli ale ani žádní volní poslové.

„Kdo chybí?“ zeptal se zamračeně.

„Cobb ještě pořád leží s úplavicí, pane,“ odpověděl jeden z poslů.

„To vím,“ řekl Barling. „Včera jsem posílal dotaz k němu do hostince.“ Znovu se rozhlédl po známých tvářích a pak si ostře, krátce povzdechl. „Hugo Stanton, že?“

„Vypadá to tak, pane.“

„Podívejte se, kolik je hodin!“ řekl Barling popudlivě. „Ví někdo z vás, kde by mohl být?“

Odpovědí mu bylo jen němé vrtění hlavami.

Až po chvíli se začali plaše ozývat.

„Ne, pane. Nemám tušení.“

„Ne, pane.“

Nakonec se ozval ten, kterému říkají Nesbitt: „Možná je také nemocný, pane.“

Barling si znovu ostře, krátce povzdechl, což u něj nevěstilo nic dobrého. „No, už vás nebudu zdržovat. Můžete vyrazit. Bůh vás prováže.“

Když poslové zamířili ke koním, Barlingovi neušlo, jak se Nesbitt ušklíbl a k druhému poslovi prohodil: „Vsadím se, že Stanton je pořád s tou děvkou, co se s ní vypořádal v sobotu.“

„Nesbitt!“ Barlingovo ostré vyštěknutí muže zarazilo na místě. Nejistě se ohlédl.

„Ano, pane?“ Když mu došlo, že ho úředník slyšel, úsměv ho rychle přešel.

„Když položím otázku, očekávám pravdivou odpověď. A jestli víte, kde Stanton je, tak se postarejte o to, aby se ke mně dostavil. Okamžitě. Děvka neděvka. Slyšíte mě?“

„Ano, pane. Promiňte, pane.“ Nesbitt už bez úsměvu pokračoval ke svému koni.

Barling stál a díval se, jak se poslové rozjíždějí do všech stran. Kdyby se u soudu dělo něco důležitého, poslali by pro něj. Počká